

CUPRINS

Cuvânt-înainte	11
Înainte de a începe această carte	13
Pe un nor	14
Privește lumea cu alți ochi	23
Fii decis și ferm.....	32
Știi să te sustragi din realitatea înconjurătoare?.....	40
Fă diferența dintre urgent și important.....	49
Știi să-ți faci bine singur?	57
Ocroțește-ți visul	65
Știi să iubești?	72
Știi să întorci o nouă pagină?	81
Fii nesupus, incoruptibil	89
Știi să rămâi modest?	94
Fii curios, scormonitor, minunează-te de orice	102

Bogat cu ceea ce ai	111
Ocupă-te de ceea ce îți place Simte-te util prin ceea ce faci	119
Lasă o urmă.	126
Pune-te la dispoziția altora	135
Construiește legături	141
Fă-ți timp să trăiești	149
Eliberează-te de judecata altora	156
Nu mai căuta, dar găsește	163
Liber?	171
Acceptă să fii neînțeles.	178
Vezi invizibilul dincolo de real	184
Știi să judeci după alte criterii?	193
Crede și păstrează-ți speranța.	201
Știi să pleci... să lași pe altul să plece și să nu te simți singur?	209
Urcă din nou pe norul tău.	214
Regăsește-l pe micul prinț din adâncul ființei tale.	219
În oglindă, copilul, o reflexie a propriei persoane	221

CUVÂNT-ÎNAINTE

Există numeroase studii care au propus o lectură în filigran a acestei opere. Este important să decodificăm anumite simboluri sau sensuri ascunse pe care Antoine de Saint-Exupéry a vrut să le strecoare în cartea sa, deoarece acest lucru ne permite o lectură diferită a operei.

Cât despre mine, eu am vrut să mă atașez de micul prinț însuși, de cuvintele lui, de îndoielile lui, de căutărilor lui, de valorile și visurile pe care le nutrește, de ideile pe care le întruchipează.

Esențial nu este ceea ce trebuie să înțelegem dintr-un text, ci ceea ce vrem noi să înțelegem.

Micul prinț are o abordare a vieții cel puțin diferită de a noastră.

Lăsând autorul deoparte, eu am vrut să mă apropii de personaj, dorind să-i descifrez motivațiile și motoarele vieții, pentru a afla prin ce a reușit acest omuleț, acest magician să ne emoționeze, să ne impresioneze, să ne seducă, să ne fascineze, să ne determine să visăm, pe noi

toți, într-un moment sau altul, indiferent de vârstă, cultura sau limba noastră.

În cele din urmă, parcurgând această nouă lectură pe care trebuia să o fi făcut demult, am sfârșit prin a adopta gândurile lui. Nu mai rămânea decât să le adaptez propriei mele vieți, ceea ce îți propun și ție acum.

Prin ce suntem noi, toți, o parte din acest mic prinț pe care avem uneori tendința să-l dăm uitării?

ÎNAINTE DE A ÎNCEPE ACEASTĂ CARTE

Notează aici toate visurile, plăcerile și dorințele pe care le-ai avut în copilărie... atunci când te gândeai la viața ta viitoare.

Fără să minți, fără să treci sub tăcere cea mai sinceră dorință pe care ai avut-o vreodată, adu-ți aminte ce ți-ai dorit cel mai mult odinioară.

*Chiar dacă ea
ți se pare astăzi o fantasmă!*

PE UN NOR

*„Toți oamenii mari
au fost mai întâi copii,
dar puțini dintre ei
își mai aduc aminte acest lucru.”*

Când am citit prima dată *Micul Prinț*? Nu-mi mai Caduc aminte. Ca mai toată lumea, știam că-l citisem... Dar cu ce am rămas după trecerea anilor? Când am înțeles prima dată ce voia el cu adevărat să-mi spună? Și, din nou, cu ce am rămas pentru anii care au urmat?

Prima dată. Prima dată cu siguranță, dincolo de orice îndoială.

Înainte de a crește. Înainte de a începe să judec. Înainte de a intra cu pas ferm în lumea oamenilor mari, cea care, în momentul acela, mi-a fost propusă, vândută ca realitate.

Prima dată cu siguranță... înainte de a uita.

„A fost odată micul prinț”, chiar dacă Antoine de Saint-Exupéry nu a vrut niciodată să înceapă cartea în acest fel. Să-i adăugăm astăzi acestui titlu cuvintele „a fost odată” înseamnă să-i redăm o parte din magie, o parte din visul pe care l-am avut cu toții pe vremea când eram copii. Și încă să mai credem că magia există cu adevărat.

Micul Prinț este mai mult decât o carte. Dincolo de succesul ei în lumea întreagă – a fost tradusă în 300 de limbi și dialecte – rămâne această particică din noi, care s-a cristalizat, din copilăria noastră. Această particică pe care de-a lungul anilor ne-am hotărât să o împingem cât mai departe de existența noastră, pentru a păși cu

hotărâre, de îndată ce s-a ivit ocazia, pe drumul oamenilor mari.

Drumul ce trebuie urmat pentru a deveni adulți, dar mai ales drumul de la care ne este din ce în ce mai greu să ne abatem, pe măsură ce înaintăm.

La început, când facem primii pași, în copilărie, pe marginea drumului sunt copaci, flori, păsări și câmpuri întinse. Mai apoi, înaintând pe drum și avansând în vârstă, pe margine încep să apară ziduri scunde, iar mai departe garduri vii, tot mai înalte.

Și totuși drumul celor mari trebuia urmat, nu ne puteam întoarce, nu ne puteam abate, nu puteam face cale întoarsă în niciun moment. Continuăm, mergem tot înainte!

După zidurile cele scunde, pe marginea drumului au început să apară bariere și fortificații din bârne îmbinate, înainte să crească, piatră cu piatră, primele ziduri înalte, îmbrăcate în iederă, care se ridică mai apoi, cărămidă cu cărămidă, din ce în ce mai sus.

Atât de sus încât, după ce a trecut o anumită oră, soarele nu mai reușește să răsară ca să ne aducă lumină, să ne încălzească. Și, odată cu zidurile, cu înălțimea lor, s-au născut umbrele, proiectându-se din ce în ce mai lungi pe fațade.

Cu cât am înaintat mai mult, fără să avem de ales, cu atât mai mult ne-am îndepărtat de poveste și de magia lumii din copilăria noastră.

Atunci, totul a devenit pătrat, încifrat, cartezian, logic, real, concret, palpabil, demonstrabil... Totul a trebuit să capete sens pe un eșichier, printre căsuțe care trebuie îmbucate, umplute, mutate.

Singura care s-a impus în sensul acesta, odată ajuns la vârsta adultă, a fost viziunea imuabilă a Sfântului Thomas, cel care a repetat fără încetare: „Nu cred decât ceea ce văd.”

Magia încetase să mai funcționeze.

Este fix opusul lumii *Micului Prinț*, opusul a ceea ce am trăit cu toții în copilăria noastră, atunci când ne-am creat povești, lumi imaginare cu monștri, zei, regi, regine, continente ce trebuiau cucerite, pentru ca lumea noastră de copii să devină în fiecare zi tot mai frumoasă, să devină magnifică, tot mai mare și mai strălucitoare în ochii noștri.

Micul Prinț rămâne și astăzi, pentru fiecare dintre noi, urma pe care a lăsat-o într-o bună zi, când eram copii. Adevărul profund, dinainte să înceapă anii să se adune.

Micul Prinț este și în momentul de față, dacă îl recitim, piatra filozofală care poate încă să-i vorbească copilului care am fost odinioară.

Piatra filozofală capabilă, dacă îmi doresc acest lucru, să schimbe încă o dată perspectiva mea asupra lumii și asupra vieții. O piatră magică ce acționează asupra spiritului meu, transformând zidurile înalte și cenușii de pe marginea drumului vieții de adult și prefăcându-le într-o dantelă fină de aur, astfel încât lumina să le străpungă din nou, reverberându-și strălucirea și căldura prin fiecare boltă aurită, încălzind mai departe, la mijlocul vieții, restul timpului ce va să vină.

Aurul nu trebuie ferecat într-un cufăr pentru a îmbătrâni, aurul se presară, se recoltează, iar *Micul Prinț* este încă aievea azi pentru ca niciunul dintre noi să nu-l uite.

Suntem oare în stare să regăsim copilul ce sălășluiește în fiecare dintre noi?

Dacă da, cum să procedăm?

Și dacă micul prinț ar deschide pentru tine caietul călătoriei lui interioare... pentru a porni din nou la drum și a regăsi privirea de copil, într-o lume devenită pe alocuri nebună?

ȘI MICUL MEU PRINȚ MI-A SPUS...

*„Trebuie să ai un ego
dezvoltat peste măsură
pentru a ști cum să rămâi copil...
sau pur și simplu
cum să te iubești
pe tine însuți.”*

PRIVEȘTE LUMEA
CU ALȚI OCHI
CA MICUL PRINȚ

„Pământul nu este o planetă oarecare!”

Între două bătălii cu castane în piața primăriei din satul meu, Beynost, unde eu eram cel mai mic, pe când părintele paroh ne acoperea cu sudălmi în strădania de a ne aduna în biserică pentru ora de catehism, ca orice copil, îmi puneam sumedenie de întrebări.

Mai ales una dintre ele mă sâcăia în mod deosebit.

Abia terminasem de parcurs pentru a nu știu câta oră *Vechiul, Noul*, proscrisul, ca și viitorul *Testament*, sosise momentul să reluăm bătălia, sunase de sfârșitul orei și toți colegii plecau. Prefăcându-mă că îmi strângeam lucrurile, înainte de a ieși, m-am întors spre părintele paroh și l-am întrebat:

— Dacă Dumnezeu a creat totul, el a creat întreaga lume?

— Da, mi-a răspuns bunul părinte.

— Și întregul univers?

— Da, mi-a răspuns bunul părinte.

— Dar... Dincolo de univers... ce mai există? l-am întrebat eu.

El a avut o ezitare, pe urmă a tăcut. Și astăzi mai aștept un răspuns, care nu mai vine.

Aționează și gândește ca Micul Prinț înseamnă, înainte de orice, să-ți schimbi modul de a privi lumea, oamenii, lucrurile care ne înconjoară.

Aționează și gândește ca Micul Prinț înseamnă să accepți că tot ce ai învățat crescând nu este, în cel mai bun caz, decât pe jumătate adevărat, dacă nu cumva cu totul greșit.

Noi, oamenii, avem toți același defect: credem că, pe măsură ce acumulăm ani de viață, creștem la fel de mult nu doar fizic, ci și în spirit.

Este un adevăr doar dacă ținem cont de conceptele și cunoștințele create și dezvoltate de ființa umană, dar este fals din perspectiva înțelegerii lumii în ansamblul ei.

În realitate, această cunoaștere senzorială, sensibilă, înnăscută o pierdem, în parte și uneori în totalitate, pe drum, pe măsură ce creștem.

Credem că, odată cu centimetrul câștigați prin creștere, ne apropiem de înălțimile cunoașterii, de cerul și de stelele înțelepciunii, când, în realitate, nu le atingem niciodată și, în plus, ne îndepărtăm de Pământ tot mai mult.

Iată ce ne amintește micul prinț, printre alte mesaje: înțelepciunea și cunoașterea pe care credem că le acumulăm crescând nu reușesc să depășească și să înlocuiască magia lumii, așa cum este ea percepută de un copil, o frumusețe rară, care ne scapă în prezent.

Cum se întâmplă în *Micul Prinț*, cei mai mulți copii nu văd decât binele sau răul, negrul sau albul, râsul sau

lacrimile... În timp ce mai târziu, totul conduce la îndoială, confuzie și compromis.

Totul, în lumea adulților, devine doar o paletă de griuri. Ne obișnuim cu ea... Mai bine sau mai puțin bine, dar...

Este oare de invidiat faptul că nu mai știm ce înseamnă bine și ce înseamnă rău? Că putem să explicăm, să judecăm rațional, să scuzăm, să înțelegem, să tolerăm chiar și ce este mai rău?

Dacă vorbim despre nuanțe necesare și acceptabile, trebuie să recunoaștem totuși că nuanțele din viața noastră, fie că țin de domeniul uman, politic, sentimental, profesional, ecologic sau personal, își cam pierd din intensitate.

Nu mai este vorba despre tonuri albastrii cu care se înfășoară acceptabilul, ci de unele maro-verzui pe care le capătă nuanțele vieții noastre. Culoarea aceea a putreziciunii, a mucegaiului, când pe solul celor mai sincere sentimente și al celor mai oneste convingeri încep să crească ciuperci.

Este culoarea indeciziei și a inerției, a adulților care, lăsându-se pradă îndoielii, preferă să bage capul în nisip și să trăiască în negare.

Atunci nu mai există trandafiri, nici apus de soare, nici apă limpede în mijlocul deșertului, ca în *Micul Prinț*,

căci florile s-au ofilit, apa a stagnat și nori negri, imenși, s-au adunat peste astrul luminii.

Și dacă...

Și dacă am face un efort să observăm din nou lumea, la fel ca micul prinț?

Ce am vedea? Ce ar reieși?

Poate că ne este teamă să aruncăm încă o dată o privire de copil peste ceea ce am construit. Poate că ne este teamă să vedem efemerul și inutilitatea a tot ce am acumulat, cumpărat, a celor pentru care ne-am luptat în detrimentul a ceea ce era cu adevărat important în ochii noștri... În alte vremuri... Și totuși, nu chiar atât de demult.

Este atât de ușor să ne refugiem în statutul de adult, de „cunoscător”, de ființă experimentată..., pentru a evita să ne punem ochelarii de copil..., pentru a nu fi obligați să ne amintim de visurile pe care ni le-am făurit, de persoanele cu adevărat importante.

Este atât de ușor să ne convingem că știm, când am ajuns, de fapt, să uităm ce aduce fericire în ochii unui copil.

Și dacă...

Cine ar îndrăzni să se întoarcă, fie doar pentru o clipă, ca să cerceteze cu privire zâmbitoare drumul parcurs?

Poate că povara nu este chiar atât de zdrobitoare, iar erorile comise, lipsite de importanță.

Dacă am reuși să ne privim trecutul cu ochi de copil, nu am avea de câștigat totul pentru viitor? Pentru ca mâine să decidem, mai simplu, cu inima?

Dacă ai copii, încearcă un test simplu: povestește-le o anecdotă din viața ta, un moment în care a trebuit să iei o decizie importantă, o schimbare a locului de muncă, o mutare... Și întreabă-i ce ar fi făcut ei dacă ar fi fost în locul tău.

Există toate șansele să înceapă să cântărească argumentele favorabile și contraargumentele, punându-ți câteva întrebări extrem de simple. Întrebări care vor scoate în evidență consecințele acelei alegeri pentru bunăstarea lor personală, fără ca alt element sau argument să intervină în acea decizie.

Este chiar posibil să-ți pună întrebări pe care tu nu ți le-ai pus când ai luat decizia, în ciuda simplității lor. Evidența sare uneori în ochi, atunci când este formulată de gurița unui copil.

Deciziile raționale, gândite îndelung, coapte nu sunt întotdeauna și cele bune, pentru că ele omit din ecuație, cu bună știință, partea sensibilă, sentimentele, sinuozitatea drumului sufletesc al fiecăruia, aceea pe care doar un copil o poate percepe.

CAIET DE CĂLĂTORIE

*„Și să-ți pui din nou ochelarii
de copil pentru a cerceta lumea, pentru
a înțelege și a face alegeri bune.”*

